2023/1 r0.8a

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Jakmile připustíte do svého myšlení možnost, jste ztracen; otvíráte, jak se říká, dokořán dveře své fantazii; nic vám nebrání vymýšlet si cokoliv, neboť oblast možností je nevyčerpatelná a otvírá se za každou tváří i událostí do nedohledna, s příjemnou a znepokojivou volností.

Ale pozor, zastav! sotva se pustíš tím směrem, shledáváš, že i tou cestou fikcí se musíš ubírat s jistotou, zkoumaje správnost každého kroku.

Tu to máme! Teď abychom si lámali hlavu, která možnost je možná a pravděpodobná; abychom ji opírali znalostmi a důvody; abychom se potýkali se svou vlastní fantazií, střežíce ji, aby neztratila tu tajemnou a správnou cestu, která se jmenuje pravda.

Jaké bláznovství vycucávat si pravdu z prstu! jaký nesmysl vymýšlet si lidi a příběhy a pak s nimi zacházet jako se skutečností!

Karel Čapek
(Úvod „Povídky básníkovy“ v románu Povětroň)

OBSAH

r0.8ab

Máte už své ochranné znamení? *(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná)* ____ 2

Zamyšlení nad Betlémem a třemi králi
(RNDr. Ludmila Čermáková) ____ 3

O skutečně pravém domově + bytě každého člověka
(Dušan Krajčí) ____ 7

Tepláreň (*Miloš Hlávka)* ____ 9

Úvaha o povaze lidské a významu demokracie
(Pavel Sedlák) ____ 10

Světlo v Ježíši *(Eva Švecová)* ____ 11

My a oni - přemýšlení s Rogerem Watersem *(Pavel Sedlák)* ____ 17

Návrat aneb Od čeho máš přítele (*Dan Novotný*) ____ 18

Křížkovy deníky (*teaser na knihu, Unitaria 2022*) ____ 20

Doprovodné fotografie a kresby:

- Fotografie na obalu: Autor Michal Daneš, CC BY-SA 4.0
  (vítězná fotografie Czech Wiki Foto 2022)
  https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Z%C3%A1vrt_v_Moravsk%C3%A9m_krasu.jpg#/media/Soubor:Závrt_v_Moravském_krasu.jpg
- Jarmila Plotěná – fotografie mezúzy v úvodníku na s. 2
- Tři králové: Basilika Sant'Apollinare Nuovo, Ravenna, Italien:
  výřez z mozaiky Marie a dítěte obklopených anděly,
  CC BY-SA 2.5, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=2176501

Máte už své ochranné znamení?

Jarmila Plotěná

Cože? Jaké ochranné znamení bychom měli mít a proč? Možná si řeknete, že jde zřejmě o nějakou pověru. Možná naopak vzpomenete na znaky označující osoby a objekty, na které je dle mezinárodního humanitárního práva zakázáno útočit. Nejedná se o žádnou pověru, ale není to také nic co by mělo spadat do oblasti práva a co by podléhalo liteře zákona pozemského. Patří tedy ochranná znamení do historie nebo mají ještě v současnosti pro nás nějaký význam a můžeme se s nimi setkat i v dnešní době?

Ano, dokonce v prvních dnech nového roku. Zvláště na Moravě docela běžně vídáme nad vchody domů křídou napsaná velká písmena K, M, B.

V následujícím článku se můžeme dočíst o významu a smyslu nápisu jako žehnající ochranné znamení. Připomíná biblický příběh o deseti ranách egyptských, kdy znak na dveřích krví beránka znamenal zachování života prvorozených synů.

V dávných náboženských tradicích se ochranná znamení vyskytují často, jako například pergamenový svitek, obvykle v ozdobné schránce, připevněný u vchodu a na veřeji dveří židovských příbytků. Svinutý pergamen obsahuje dvě pasáže z Tóry - Dt. Deuteronomium (5. kniha Mojžíšova) 6,4-9 a 11,13-21. Každého, kdo vešel do domu, vítal příkaz, který je v nejvlastnějším smyslu výsadou a nejjistější ochranou člověka. Nepomáhá jen k přežití, ale ukazuje jasnou cestu smyslu a stálosti: „Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci …“.

Ochranná znamení z dávnověku i současná jsou názornou připomínkou posvátného smyslu života.

Kéž všichni máme to svoje správné ochranné znamení.

Jarmila

Zamyšlení nad Betlémem a třemi králi

Ludmila Čermáková

Betlém je město vzdálené asi 7 km od Jeruzaléma, bylo místem narození krále Davida, ale nejvíce proslulo narozením Ježíše Krista. Kde se vzala tradice stavění betlémů, se všemi těmi postavičkami? První, ale zato živý betlém postavil sv. František z Assisi v lese u městečka Greccio v Itálii v roce 1223, tři roky před svou smrtí. Nechal přítele Jana, aby sehnal vše potřebné, jesličky, seno, vola, osla a skupinu lidí, kteří pak představovali postavy z příběhu o narození Pána Ježíše Krista. František chtěl prožít spolu s lidmi onu chudobu, prostotu zrození Ježíška v jeslích v jeskyni.

Stavění figurkových betlémů, jesliček, se pak postupně rozšiřovalo. U nás byly první jesličky postaveny patrně v polovině 16. st. v Týnském chrámu v Praze. Po zákazu Josefa II. byly jesličky vytlačeny z kostelů do domácností. A tak vznikají lidové jesličky. Později se stavění jesliček v kostelích obnovilo, ale tradice lidových jesliček se v některých domech zachovala. U nás je tímto proslulé městečko Třešť, kde mají betlémy téměř v každém domě a o víkendech přijímají poutníky, kteří zde chodí od domu k domu. Celé generace řezbářů zde přidávají další a další figury a domečky. Betlémy se staví v adventu a jsou k vidění i v kostelích většinou již čtvrtou neděli adventní nebo až na Štědrý den. Postavičky tří králů se do Betléma k jesličkám přidávají na svátek slavností Křtu Páně, tedy na Tři krále.

Při rozjímání nad postavami betlémských jesliček dle doporučení otce Pavla Havláta i otce Eliase Velly jsem prožila v duchu příběh narození Ježíška a s tím i příběhy jednotlivých postav.

Například pastýři. Prostí lidé, kteří viděli a slyšeli anděla, nijak nad tím nemudrovali a běželi do Betléma. Nad Betlémem zářila jasná hvězda a oni uctili zrození krále, přinesli mu dary, ale pak odešli za svou prací, svým dřívějším životem a tím to pro ně skončilo. Nejsme někdy trošku jako oni? Věříme v Boha, uctíváme ho, ale často zápasíme s problémy tohoto světa sami a zapomeneme do toho zapojit Jeho. Postavit se k řešení, jako ti, kdo v Něho věří. Místo toho se do řešení řítíme po hlavě, s rozumem nebo i citem, či spíše přecitlivělostí, aniž bychom se stále ptali, co je Jeho vůle, jak by On chtěl, abychom se zachovali.

Ovce, jsou tam s pastýři, nic netuší, jen slepě následují své pastýře, nevidí patrně anděla, jsou pak některé vybrány a darovány Ježíškovi.

Představují tedy lidi, kteří mají to štěstí, že se za ně někdo modlí a vyprosí jim Boží milosrdenství.

Kupci, myslí si, že když jsou bohatí, dají hodně darů, že si koupí přízeň narozeného budoucího krále. V podstatě jde o vychytralý úplatek, ani oni totiž s Ježíšem nezůstávají, nenásledují ho, neochraňují ho a tedy se v jeho blízkosti pak nevyskytují v době, kdy káže a učí o Otci.

Tři králové, ten v červeném plášti, Melichar, symbolizuje Evropu. Přinesl Ježíškovi zlato, to je symbol nejen bohatství, ale také toho, že ho uctívá jako krále. Druhý král v zeleném plášti orientu, Baltazar, přinesl kadidlo, jako symbol čistoty, svatosti, kněžství, neboť dým kadidla představuje modlitbu stoupající k Bohu. Třetí král, Caspar, mouřenín v turbanu, přinesl myrhu. Myrhovým olejem se pomazávali zemřelí. Má to být tedy symbol toho, že zemře, ale je to Mesiáš pomazaný, svatý, který povstane. Dle pověsti to byli králové, ale byli to spíše mudrci, někdy označovaní jako mágové. Dnes se má za to, že to byli astrologové. Patrně jich bylo více, nejen tři, ale symbolická trojka v této tradici o Casparu, Melicharovi a Baltazarovi připomíná svatou trojici, dle některých učitelů symbolizují také minulost, současnost a budoucnost. Šli za hvězdou, našli Ježíška, uctili ho. Pochopili z nočního zjevení, že se nesmí vrátit k Herodovi, který chtěl, aby mu přišli říci, kde je to dítě, které má být velkým králem. Alespoň nezavinili smrt Jezulátka hned po narození, ale dále ho nijak neochraňovali, nenásledovali, ale rovněž ho opustili.

I když pověst praví, že zůstali po zbytek života spolu a společně také rozjímali o Bohu. Vnímám, že tři králové představují lidi, kteří mají dary vidění, zjevení, ale ustrnou na nich a nenásledují Boha, neochraňují víru a nepřináší svá poznání ostatním lidem, neboť nemají v srdci dost lásky.

Josef, ten slyšel hlas anděla, který mu řekl, že Maria čeká Božího syna. Že má Marii přijmout za ženu a dítě ochraňovat. Ale bohužel nestihl vše zcela pochopit. Měl málo času a ten zcela nevyužil a pak se nedožil Ježíšova kázání a učení. Jeho příběh nám říká, že času není nazbyt a měli bychom jej využít plně k duchovní cestě za poznáním, ke svatosti, osvícení, k Bohu, abychom to nepropásli.

Maria, ona dokázala říci Bohu svoje „fiat voluntas tua“, tedy „nechť se stane tvá vůle“. Ona, která byla sama zrozena z neposkvrněného početí, pochopila, stála při Ježíšovi ve všech důležitých momentech života. Byla s ním i o poslední večeři, pod křížem, běžela k hrobu a uvěřila, že vstal, byla s učedníky i o letnicích. Ona je naším příkladem, jak nás Bůh volá, abychom ho následovali, abychom mu naslouchali.

Tři králové dříve obcházeli domy, koledovali a pak označili dům znamením K+M+B+ rok. Traduje se, že jde o jména Kašpar, Melichar a Baltazar, ale to je omyl. Správně nemá být mezi písmeny plus +, ale křížek, tedy tři křížky, které znamenají svatou trojici. Písmena K, M, B (dříve správněji C, M, B) znamenají latinský nápis Christus Mansionem Benedicat tedy Ať Kristus požehná tento příbytek.

V kostele v den Křtu Páně, tedy na Tři krále, kněz posvětí zlato, které mají lidé u sebe, u oltáře pak kadidlo s myrhou a vodu, které si pak mohou věřící odnést domů. Věřící pak prochází svůj dům, byt a ostatní prostory s kouřícím kadidlem s myrhou, se svící, pak kropí vodou, modlí se modlitbu a nakonec napíší na překlad nad vstupní dveře K†M†B†2023. Tento zvyk připomíná příběh židů z Egypta, kdy jim anděl řekl, aby na dveře krví beránka napsali znamení a že jejich synové budou uchráněni před Božím hněvem. Beránek byl totiž u Izraelitů obětním zvířetem, jako předobraz Spasitele. (Ábel obětoval Bohu beránka ze svého stáda. Na hoře Moria byl obětován beránek místo Izáka. Pečeného beránka a nekvašený chléb použili při odchodu z Egypta, neboť jim připomínal onu záchranu od Boha, kdy přešel jejich domy označené krví beránka.) Beránek symbolizuje tedy Kristovo zmrtvýchvstání, vítězství nad smrtí.

Své rozjímání o betlémských jesličkách zakončím tedy slíbenou tříkrálovou modlitbou, kterou křesťané světí své příbytky.

Tříkrálová modlitba při žehnání příbytku

Bože, Otče našeho Pána Ježíše Krista,
Shlédni na nás, kteří při vzpomínce
na klanění mudrců od východu prosíme,
abys přijal také naši modlitbu
jako vonný dým kadidla,
stoupajícího před tvou tvář.
A požehnej nám, kteří touto křídou
označíme své příbytky znamení kříže,
ať nikdy nezapomeneme,
že celý náš život patří tomu,
který nás křížem vykoupil.
Neboť on s tebou žije a kraluje na věky. Amen
Cristus Mansionem Benedicat.

Tento text modlitby obdrží v kostele účastníci mše tříkrálové spolu s kadidlem a křídou.

- "PRAVÉM - DOMOVĚ + BYTĚ" - KAŽDÉHO ČLOVĚKA

SKUTEČNĚ "PRAVÝ - DOMOV" = PRAVÉ (= jen PLNO-HODNOTNĚ - CELISTVÉ) "VNITŘNÍ - BYTÍ" - KAŽDÉHO ČLOVĚKA

SKUTEČNĚ "PRAVÝ - BYT" = PRAVÉ (= jen PLNO-HODNOTNĚ - CELISTVÉ) "VNĚJŠÍ - TĚLO" - KAŽDÉHO ČLOVĚKA

K - TOMU:

ŽÁDNÝ ČLOVĚK - V "CHATRNÉM - TĚLE" - "V PRAVÉM - SLOVA SMYSLU":

"SVŮJ - PRAVÝ DOMOV" - NIKDY NE-NAJDE !!!

ŽÁDNÝ ČLOVĚK - (ANI) V "LUXUSNÍM - BYTĚ - "V PRAVÉM - SLOVA SMYSLU":

"SVŮJ - PRAVÝ DOMOV" - NIKDY NE-NAJDE !!!

PROTO - ŽE:

KONECKONCŮ: "DOMOV + BYT = JEDNO JEST"!!!

K - TOMU:

„Za peníze si můžeš koupit dům, ale ne domov.“

/autor neznámý/

„Dům vytvoříš rukama. Domov jedině srdcem."

Petr Casanova

„Ať král nebo poddaný, ten je nejšťastnější,
kdo našel mír ve svém domově.“

Johann Wolfgang von Goethe

„Schopnost najít krásu v těch nejskromnějších věcech dělá domov šťastným a život krásným.“

Louisa May Alcott

„Domov, vždycky to budu opakovat - není prostor, ale proces.
Tady se schovávám před deštěm a zimou,
tady žiji, tady trávím svůj volný čas,
tady se rodí moje rodina, tady ji tvořím léty, trpělivostí a tolerancí,
a vůbec - řadou kladných principů.
Domov je bytost.“

Miroslav Horníček

„Domov - to je zcela základní pojem.
Domov - to je pro mne obrovské bohatství,
to je opora, to je přístav, to je východisko.“

Pavel Poličanský

„Zamysli se chvíli.
Slyšel jsi někdy, že přítel a nepřítel přebývají v jediném srdci?
Vyhosti tedy cizince, aby přítel mohl vstoupit do svého domova.“

Bahá'u'lláh

Dušan Krajčí

TEPLÁREŇ

Miloš Hlávka

V ten deň sa prišli zohriať do Teplárne,
a možno zažiť ľudské objatia…
Ich blízki však ich budú čakať márne,
tí dvaja už sa nikdy nevrátia.

Nežijú. Aj keď takí mladí boli.
A mladý bol aj ich bezcitný vrah.
Zbytočne mŕtvi – naozaj to bolí…
Priveľmi je to vidieť na očiach.

Ref:
Možno sa nádej dakde v kúte skryla,
však nezriekajme sa jej náhlivo,
aj keď nás stretla táto strašná chvíľa
a slovo Tepláreň znie zrazu mrazivo.

Stal sa tu zločin – a čo s tým kto spraví,
keď smútok ryje brázdy vo tvárach
a z jaziev v hĺbke duše Bratislavy
vyteká iba žalosť, zmar a strach?

Juraj a Matúš niesu už tu s nami,
životy už im ušli za obzor.
Aj pre nich teraz musíme my sami
do sveta šíriť odvahu či vzdor.

Ref:
Možno sa nádej dakde v kúte skryla.
Však nezriekajme sa jej náhlivo,
aj keď nás stretla táto strašná chvíľa
a slovo Tepláreň znie zrazu mrazivo.

Licence: CC BY-SA 4.0 Miloš Hlávka

nahrávka se nachází na https://soundcloud.com/milo-hl-vka/teplaren

Úvaha o povaze lidské a významu demokracie

Pavel Sedlák

Také neradi přiznáváte své chyby? Když se dopustíme nějakého omylu nebo dokonce nepravosti, snažíme se to občas nějak zamaskovat, skrýt, omluvit nebo aspoň zdůvodnit před druhými i sami před sebou, pokud jsme ještě vůbec schopni si připustit, že o omyl či nepravost šlo. Z určitého hlediska to dokonce může být jakási „společenská nutnost“, pokud jeden nechce ztratit v očích aspoň některých svých spoluobčanů. Nejednou jsme tak svědky toho, jak se z obětí vyrábějí pachatelé a naopak.

Připadá mi, že tento nepříliš pěkný rys povahy lidské kdysi geniálně vystihl Pavel Dobeš v písni „Jarmila“. Je to celé velice vtipně zrýmované, básnička je jako šperk zasazena do veselé melodie, zpíváno s lehkým ostravským přízvukem, prostě vysoká kvalita, na kterou jsme u Pavla Dobeše zvyklí. Kdo tuto píseň nezná, nebo si ji chce připomenout, tak ji jistě snadno může najít na internetu, pokud nemá „kopřivku“ z folkové hudby. To bych před čtením následujícího textu případně doporučil, abyste si nepokazili poslech mým komentářem, který následuje.

Tato píseň vznikla ještě za hluboké totality, i když do širšího povědomí se dostala až po jejím pádu, kdy se takové uštěpačné texty dostaly do širšího oběhu. V současnosti je možné otevřeně kritizovat i současný režim, natož ten minulý - kéž by nám to vydrželo. Píseň se věnuje tématu manželské nevěry. Manžel odejde dříve z práce, protože chce překvapit manželku, která má zrovna narozeniny. Překvapení se koná, ovšem jiného druhu než dotyčný očekával, protože přistihne manželku „in flagranti“ se svým šéfem (samozřejmě „soudruhem“, tj. komunistou).

To by samo o sobě nebylo pozoruhodné, pozoruhodná je pointa celé písně: „Oba si mě pozvali / na kobereček / ...“, a také úplný závěr „z nevěry nečiním závěry / mrzí mne, že jsem u nich pozbyl důvěry“.

Touto, brilantně vypointovanou tečkou, se píseň posunula do nadčasové roviny, i když „pozbýt důvěry“ je také narážka na československé totalitní ptydepe. Bylo tím myšleno „pozbýt důvěry režimu“, tj. tehdy všemocné Komunistické Strany Československa, socialistického zřízení, pracujícího lidu, ... Prostě dotyčný upadl v nemilost, což bylo ve státě, kde vše řídila „Strana“, opravdu nepříjemné, dokonce až nebezpečné.

Avšak pro obecné pochopení významu písně není znalost dobových souvislostí nutná. I dnes máme zaměstnání, pracovní dobu, nadřízené,

to není atribut totalitního režimu. Skutečně pozoruhodný je jev „obrany útokem“ spojené se zneužitím postavení, což můžeme dnes a denně pozorovat nejen u politiků „napříč politickým spektrem“. V politice se to dokonce vyžaduje, přiznání pochybení je vnímáno jako slabost, která se neodpouští, zvláště ve vlastním týmu. Udělat spousty chyb, ať už z hlouposti nebo vynucených je přitom v životě běžné.

Vyšším stupněm „politické neomylnosti“ bývá „kult osobnosti“. Ač máme tento termín spojený s totalitou sovětského typu, vyskytuje se v lidstvu po celou dobu jeho existence. Jde o zákonitý jev, protože absolutní moc absolutně korumpuje. Pro nás, ve spodních patrech mocenské pyramidy, je poučením, abychom, pokud možno, v zápalu boje za tu nebo onu „stranu“, ideologii, za to nebo ono „přesvědčení“, jedince na vrcholu mocenské pyramidy nezbožňovali. Naopak, občasné demokratické střídání je pro společnost i pro dotyčné jedince naprosto zdravé a potřebné.

SVĚTLO V JEŽÍŠI

Eva Švecová

Čas vánoční máme všichni za sebou, zůstaly jen vzpomínky na větší rodinná setkání, rozbalování dárků, přemíra jídla a pití.

Co se však skutečně oslavovalo, to ví jen nejvnitřnější nitro člověka, Boží jiskřička v člověku, která může být natolik probuzená, že chápe a zvěstuje člověku toto velké Boží obdarování. Avšak jiskřička, utlačena duší,kterou dosud mocně vládnou pouze záležitosti světské a hmotné, kde tedy jiskřička není tak člověkem a jeho láskou sílena, aby pronikla duši Pravdou, nemá dosud tyto možnosti. Nemůže se totiž rušit násilím svobodná vůle, dána člověku Bohem ke svému vyspívání. Působí skrytě, pociťujeme něco, co nazýváme svědomím.

Vánoce mají tedy v základě duchovní podklad, zatím dosti nepochopený a zastřený. Teprve nyní přichází doba, kdy mohou přijít na světlo světa slova Pána života, protože lidé získali již cenné zkušenosti vědecké, jsou odhalována různá skrytá tajemství. Poodkrytí Vesmíru, planet, význam naší Země ve Vesmíru, složité utváření člověka až do největší hloubky postřehnutelné vědeckou cestou a přístroji.

Zůstává však stále mnoho neobjasněného: proč se buňky chovají tak, aby jejich vzájemná spolupráce podmiňovala existenci zdravého organismu?

Nebo: Proč a jak vznikl Vesmír se všemi, nám dosud nepoznanými zákony?

Nehřešme již více, abychom se mohli stát znovuzrozeni, to je, aby vítězil v nás duch, nikoli duše se svým nástrojem, to je s tělem. Tak se dozvíme vše dosud nepoznané a oceníme, co se vlastně dělo, děje a bude dít ze strany Boží a naší, a k čemu dostala naše duše na určenou dobu hmotné tělo.

I indičtí Mistři pracují s tímto principem, jenže s jiným názvoslovím. Jejich nirvána je vítězství Ducha ve svém těle, tak, jako u křesťanů. znovuzrození.

Poznámka: Výše uvedená zmínka o slovech Pána byla určena pro pozdější dobu lidstvu, aby každý mohl zhodnotit sám sebe, pochopit význam hmoty nám dočasně propůjčené a zařídit se podle své svobodné vůle.

Na nikom se nečiní násilí, protože hlavní ukazatel, kterým jsme hodnoceni je a zůstává BEZPODMÍNEČNÁ LÁSKA

Pro zájemce o bližší poznání a opravdové křesťany si vyvolila nedostižitelná milosrdná láska Boží písaře Svých SLOV.

Stal se jím čistě a čestně žijící Jakob Lorber, hudebník, skladatel a ve školství působící učitel, narozený v jižním Rakousku, působící ve Štýrském Hradci (Grazu).

Zaznamenával denně po dobu 24 roků (1840-1864) vše, co vnitřním slovem slyšel, aby se tak stala známou duchovní historie lidstva.

Nebylo a není doby v dějinách lidstva, aby nebylo Božím vedením a Jeho milostí pomáháno lidem udržovat si vědomí o svém duchovním základě a možnosti, jak proplouvat světem, aniž bychom potřebnou nitku, pojící nás se základem života, nepřetrhli. Když začalo ubývat Světla vědění o Božích věcech, byli vysílání proroci a lidstvo varováno. Až nakonec na Zemi sestoupil sám Mesiáš Boží Syn - spojovací článek mezi Božství a člověkem. Vykupitel, Spasitel, Učitel.

Mnoho pojmenování dostal Ježíš, avšak také během svého veřejného působení dostával i jména jiná, jako podvodník, sluha Belzebuba,

či Satana. Hlavně chrámoví kněží se nemohli srovnat se skutečností, že se nenarodil v souvislosti s Chrámem, ale naopak Chrám nebyl do této slavné události vůbec zapojen.

V Bohu však sídlí Láska, Moudrost, Vůle, Řád, Trvanlivost (schopnost udržení ztvárněné myšlenky), Trpělivost a Milosrdenství a proto určil právě jeskyni u Betléma místem slavného narození bohočlověka Ježíše. Nebyla to však doba, kdy se mohla tato zvěst rozšířit v plné Pravdě a důkazech. Sám Pán Ježíš během svého pozdějšího působení nekonal tzv. zázraky v přítomnosti těch, komu by mohly uškodit.

Nechápeme. Jak „uškodit?“ Nechápeme to, co ví a do budoucna vidí Bůh, a dle toho se chová i k nám. Ve Své moudrosti ví, co potřebuje naše duše, aby mohla změknout, nabrat lásku, které předchází poznání Boha, mít v něj důvěru s následnou vděčností. Boží trpělivost je velká, dává nám k těmto krokům čas. Jedině láska však je tím pravým pojítkem a cestou k Bohu. Proto nepřipraveným by mohl „zázrak“ vykonaný uctívaným neviditelným Bohem, nebo projevující se v osobě Ježíše uškodit tak silně, že je možno říci „zabít“. Je to míněno však obrazně. Je-li člověk připravený svou láskou pro poznávání Boha, ten může přijmout „zázrak“ klidně a radostně, jako dotvrzení svého tušení o existenci Boží a ještě hlouběji rozvíjet svou lásku. Kdežto člověk lhostejný k záležitosti Ducha, může být tak připraven o svou duševní a duchovní rovnováhu, vůči Bohu pojmout strach a následkem tohoto strachu koná vše, o čem se domnívá, že je nutné pro získání Boží přízně.

Bez lásky, pouze z povinnosti je to náročné a přetěžké počínání. Může se stát, že se dostane do stavu, kdy mnoho světských, sobě zakázaných tužeb na jeho snahu zapůsobí tak silně, že nakonec svá předsevzetí opustí a v životě pokračuje ještě hůře nežli před tím.

Přišel opět čas, kdy Božství uznalo zralost planety a schopnost uživit i organický život od prvních mechů na skalách, rostliny, zvířectvo až k tvaru člověka.

Nejdříve předadamité, posléze vytvořený člověk, vybavený svobodnou vůli, Boží jiskřičkou, projevující se jako svědomí, a stál tu Adam, jenž měl dar vnímat Boží Slovo a řídit se podle něj. Všichni jistě známe, jak je líčen jeho boj i prohra s Evou, utvořenou z jeho některých duchovních částic a hodnot.

A tak stojí boj dobra proti zlu, duchovní hodnoty podpořené Boží láskou proti pokušení ve hmotě a my jsme jeho účastníci. Na podporu

duchovních hodnot byl stanoven čas, ve kterém měla přijít Boží LÁSKA v lidském těle, aby připomněla nejdůležitější věci našim duším, a to věci duchovní, pozapomenuté.

Jak působila mezi lidmi a co vykonala pro Boží SPRAVEDLNOST, je vzpomínáno svátky Velikonočními.

Den Ježíšova Narození přinesl však také světské radosti i starosti. Zejména králi Herodovi, majícího obavy ze ztráty své moci, proto se ho skrytě snažil nalézti a usmrtit. Do chrámu také vstoupil neklid neboť víra, láska i oddanost kněží vůči Bohu také časem klesala a kněží se vůči Ježíši stávali obezřetní.

Maria, zbožná panna, vychovaná v Chrámu, se mocí Ducha Božího stala Matkou Ježíše a Josef, nejzbožnější Žid v celé Judeji, pěstounem svěřené mu Marie. Oba zůstávali klidného a pokorného srdce, neboť se ve svých srdcích neustále obraceli k Bohu, cítili a poznávali Jeho ochranu a byli naplněni láskou a vděčností.

Příchod Vykupitele světa poznali i Peršané. Tři mudrci, zabývající se pozorováním hvězd, uchovávali staré proroctví, upozorňující, že událost velkého významu bude oznámena hvězdou. Kdo ji spatří a nechá se jí vést, dojde bezpečně k místu narození. Hvězdu dosud stojící nad jeskyní spatřil také Kornelius, římský setník (též bratr vysokého zemského správce Cyrenia, a císaře Augusta), když přísně zkoumal pravdivost a bezpečnost těchto lidí. Dostalo se mu i vysvětlení, proč je hvězda nejdříve dovedla do Jeruzaléma, kde byli nuceni vysvětlit Herodovi přítomnost tří velkých karavan, které spolu i s velbloudy způsobily v Jeruzalémě velký rozruch. Když se setník přesvědčil o pravosti jejich vyprávění, neboť s vojskem ochraňoval jeskyni, dovolil jim vstoupit dovnitř.

Poblíže vchodu stála již Maria, na její prosbu stál Josef vedle ní a před nimi v jesličkách vyložených senem a plátnem leželo Děťátko.

Když se přiblížili do blízkosti Jesliček, začalo z Děťátka vyzařoval silné světlo. Padli na tvář a velmi dlouho jej vzývali, nežli zvedli své uslzené obličeje a pohlédli na Pána, Stvořitele nekonečnosti a věčnosti.

Jejich jména byla: KAŠPAR, MELICHAR A BALTAZAR.

První z nich za přítomnosti ducha Adamova pravil: „Bohu čest, chvála a sláva Bohu Trojjedinému od věčnosti do věčnosti. Přijmi bez ostychu toto nepatrné svědectví, čím bude celá moje bytost věčně naplněna. Vezmi špatnou vnější daň, jakou každý myslící tvor z hlubin svého srdce navěky dluží svému všemohoucímu Tvůrci!“ Předal Marii měšec ze zlata upletený a naplněný 33 librami nejjemnějšího kadidla. U dveří poklekl a modlil se k Pánu v Dítěti.

Druhý byl mouřenín, a v jeho společnosti byl Kain a předal rovněž stejný měšec naplněný 33 librami čistého zlata Marii se slovy: „Co přináleží Králi duchů na Zemi, přináším malou oběť Tobě, Pane věčné slávy. Vezmi, matko, která jsi porodila, co jazyk všech andělů nebude schopen vyslovit.“

Třetí podal Marii svůj měšec ze zlata naplněný 33 librami zlaté myrhy, tehdy nejvzácnějšího koření, se slovy: „Duch Abrahamův je se mnou a vidí nyní den Páně, na který se toužebně těšil. Já však, Baltazar, obětuji zde věčně pravdivou obětí!“

Po děkovné modlitbě se rozloučili a odešli na východ do své vlasti. Nyní již bez vedení hvězdy. Na radu anděla se vyhnuli Jeruzalému, kde je očekával Herodes s touhou dozvědět se místo narození Ježíše. V budoucnu se také s Ježíšem při Jeho vyučování setkali. Stopy po poznání Ježíšova narození a Pravdě se tak mohly déle v Persii dochovat.

Maria s Josefem se mohli rozhodnout, zda si snad nepořídí statek, kde by v klidu mohli vychovávat Božího Syna, avšak Josef rozhodl jinak.

Poukázal na dobrotivost Boží k těm, kteří Ho milují a v Něho skládají veškerou naději. Dary patří přece Dítěti a oni s ním nemohou nakládat podle své libosti. Radí počkat, až co poradí nejvznešenější Otec a bez Jeho vůle nic nekonat. Chce pracovat a opatřit nutnou stravu, tak jak pracoval pro Marii a pro svých pět synů za pomoci Pána dosud.

Doslovně: „Nehledím proto na tyto dary, ale pouze na VŮLI PÁNA A NA JEHO MILOST A LÁSKU. To jsou ty tři největší, nám po všechny časy mocně žehnající dary Boží. Jeho vůle je pro mne nejvzácnějším kadidlem, Jeho milost nejčistším zlatem a Jeho láska nejvzácnější myrhou.

Těchto tří darů smíme po všechny časy bez ostychu užívat, ale tohoto kadidla, zlata a této myrhy ve zlatých měšcích se nesmíme dotknout bez oněch tří hlavních darů, které nám až dosud vždy přinášely nejbohatší užitek. Takto, milá Maria, si budeme počínat a vím, že Bůh bude na nás shlížet s velkým zalíbením. Co myslíš Maria mám pravdu nebo ne?“

Maria byla dojata až k slzám a chválila Josefovu moudrost. A setník padl Josefovi kolem krku a pravil: „Ano, ty jsi ještě ten pravý člověk podle vůle tvého Boha.“

Děťátko se na Josefa usmálo, pozvedlo ručku, jakoby nejzbožnějšímu pěstounovi Josefovi žehnalo.

oooOooo

Tímto článkem doplňovaným výtažky z Pánových Slov Jakobu Lorberovi, jsem se snažila na chvíli vás, milí čtenáři, více vrátit do dob narození Ježíše.

Omlouvám se proto za jeho poněkud větší délku. Věřím však, že vás duchovní původ svátků zaujme i srovnáním s dnešní dobou.

Použité informace v původním podání jsou mnohem rozvinutější, některé pasáže jsou shodné se zachovalými úlomky tzv. Berleburské Bible.

Přeji všem naději, sílu a zdraví pro tento rok.

Eva Švecová

My a oni - přemýšlení s Rogerem Watersem

Pavel Sedlák

„Us and Them“ - tedy „My a oni“ - je skladba anglické skupiny Pink Floyd, která vyšla v roce 1973 na albu The Dark Side of the Moon (Temná strana měsíce) z roku 1973. Hudbu napsal klávesista Richard Wright, text baskytarista Roger Waters.

První sloka pojednává o vojácích, kteří proti sobě bojují, protože jim to někdo přikázal, druhá o rasových předsudcích, třetí o starém žebrákovi umírajícím bez pomoci na ulici. Kdo jsme „my“ a kdo jsou „oni“, existuje něco skutečně podstatného, co nás rozděluje?

Roger Waters dnes kvůli touze po míru paradoxně podporuje nedůstojné a snad i nemožné usmíření s Ruskou Federací. Západ by se mohl s Ruskem usmířit, pokud by šlo jen o suroviny. Výsledek žádné války není předem jistý. Jediné, co je předem jisté je utrpení civilistů a vojáků všech bojujících stran. Dokonce je zde i hrozba třetí světové války. Proti Ukrajině stojí jaderná mocnost, jakkoli oligarchická, v mnoha ohledech dysfunkční, prohnilá, prolezlá lží a korupcí.

Nehodlám přejímat postoj Rogera Waterse. Ale budu trvat na právu pro vyjadřování odlišných názorů. Kvůli skladbě „My a oni“ nejsem schopen Rogera Waterse odsoudit. Setkal jsem se s ní ještě za totality, na pašované desce The Dark Side of the Moon, půjčené od kamaráda.

Kdo jsme vlastně My a kdo jsou Oni? Lišíme se skutečně tak moc? Proč stojíme proti sobě? Kdo nám to přikazuje, kdo nás tak manipuluje? Takto se smíme a máme ptát, pokud žijeme ve svobodné společnosti, která není založena na cenzuře.

Bylo nepředstavitelné, že by někdo v socialistickém bloku mohl vydat něco podobného. Mimochodem, něco takového by byl zřejmě problém i v současném Rusku. Tato skladba mi ukázala, co je svoboda. Včetně pochybností, které nám dávají nesmírně cennou možnost sebereflexe.

NÁVRAT aneb Od čeho máš přítele

Dan Novotný

Jilm seděl v houští a pozoroval ty dva. Břízka byla oblečena do svých nejparádnějších šatů: což se samozřejmě dalo očekávat - a Smrk vedle ní se tetelil blahem, při hlubokých polibcích, které Jilm tak nerad viděl. Už to nemohl vydržet. Vyskočil ze svého úkrytu a udeřil Smrka, který zrovna stál zády k němu, rovnou zezadu do hlavy.
„To si říkáš kamarád?“ křiknul Jilm „Přebrat mi lásku mého života?“
Smrk se stěží postavil zase na nohy: „A to si ty říkáš kamarád, když na svého přítele nastoupíš zezadu a bouchneš ho?“
„Pánové, uklidněte se,“ ozval se jako zvoneček cinkavý hlas Břízky, „Jilme, promiň, je to moje chyba, že jsem ti ještě dneska odpoledne neřekla, že jsem zamilovaná do Smrka. Tys měl dneska dělat tu zkoušku v hrnčířské dílně, tak jsem ti to chtěla říct až zítra, až to budeš mít za sebou: netušila jsem, že nás budeš sledovat.“
„Tak vidíš, kámo,“ usmál se Smrk, „násilí vůbec nebylo nutné, dáma si vybrala sama.“
„Takže promiň, že jsem tě uhodil,“ začervenal se Jilm.
„Ále, vždyť se nic nestalo, jsem celej“, usmál se Smrk a podal Jilmovi ruku. „Napijem se na to. Starý Dub má teď doma kořalku, viděl jsem ji cestou sem.“
„Napijeme se na to, že si jakožto nejlepší přátelé už nikdy neublížíme,“ přisadil Jilm.
„Tak na to se napiju rád,“ usmál se Smrk, „Břízko, pojď si s námi taky dát trochu šnapsu.“

* * *

Arcimág Arx seděl na trůně. Odkašlal si a řekl: „Tak jak se jmenuje to rebelské území, které odmítlo platit daně, rádče?“
„Pane, je to Lesní výběžek,“ odpověděl rádce. „Zatkli jsme hejtmana celého kraje: ale prý chce mluvit přímo s vámi, taková drzost ...“
„Drzost nedrzost,“ uchechtl se arcimág Arx, „dnes se trochu nudím a třeba by mě mohl rozptýlit. Přiveďte ho sem. Ještě než celé to území zapálíme.“

* * *

„Zeptám se na jednu věc, jenom na jednu,“ vzdychnul hejtman Lesního výběžku, „plní Velký Arcimág Arx sliby?“

„Vždyť jsem říkal, že bude drzý," podotknul rádce.
„Rádče, ticho," přerušil ho Arx, „začíná mě to zajímat. A jsi mi nějaký povědomý, hejtmane. Jak se jmenuješ?"
„Smrk. Jmenuju se Smrk, Jilme ... jestli už jsi nezapomněl, že v naší vesnici jsme všichni dostali jména podle našeho totemového stromu. A teď k tomu slibu: slíbili jsme si, Jilme, že si jakožto nejlepší přátelé nikdy neublížíme, pamatuješ?"

* * *

Arx zrudl. „Všechno ... všechno se mi to vrací. Poté, co nájezdníci vypálili hrnčířskou dílnu... jsem se dostal do otroctví. Tam mě spoluvězeň zasvětil do tajů magie a já jsem dostal magické jméno Arx a tím pádem přestal používat své totemové jméno stromu. Pak ... pak jsem se vypracoval."
„Pokud tomu říkáš vypracovat se, Jilme: víš, stará parta pořád ještě existuje. Já, Břízka, Jinan, Jíva... když ses chopil moci, nikoho nenapadlo, že arcimág Arx, který pouští hrůzovládu na celou zem, je náš starý dobrý Jilm, jehož pohltil dobrodružný život natolik, že se tou mocí až opil.
Tak co, Jilme, Arxi, nebo jak si chceš říkat: plníš opravdu slovo? Neublížíš mi?"

* * *

Arcimágovi vyhrkly slzy. „Rádče... jděte pryč. Nechte mě tu se Smrkem o samotě. Kamaráde, příteli můj nejlepší, díky, žes mi připomněl důležitost přátelství, lásky a obyčejných věcí. Všichni přijďte sem na hrad a uspořádáme hostinu. Už nebude žádné vypalování vesnic, které neplatí daně. To slibuju."

* * *

Toho dne hrůzovláda skončila a osvícené panství arcimága Jilma začalo postupně být bráno za příklad spravedlivé společnosti pro okolní národy.

KŘÍŽKOVY DENÍKY

Dne 2. října roku 2019 byla v podzemí Unitarie nalezena podivná schránka, která obsahovala počítačové diskety s přepisem starých deníků jedné rodiny. Tak začíná napínavý příběh, který se postupně čtenáři odkrývá prostřednictvím zápisů v rodinných denících. Jak autor tvrdí, deníky přepsal a editoval Emil Křížek, ten také údajně nakonec před svou smrtí texty uložil na diskety a schoval v podzemí.

Deníky otevírají příběh Lídy a Jozífka začínající ve dvacátých letech 20. století. Seznámili se v Unitarii a po čase měli svatbu na místě, které pro ně mělo velký význam, u kašny s chrličem. Jejich příběh se rozvíjí po další desetiletí, zapojil se do něj také například skotský občan Fergus, který napřed ani netušil, jak důležitá role se pro něj v tom příběhu chystá.

Celkem přes 80 let se odvíjel děj zachycený v těchto denících. Těžiště je nicméně nejen v osobních příbězích hlavních postav, ale v jejich vztahu k svobodomyslnému duchovnímu společenství, jakým je Unitarie, tedy Náboženská společnost českých unitářů. Osobní příběhy románových postav poskytují optiku, kterou se autor se snažil vykreslit některé důležité momenty v historii českého unitářství.

Tato upoutávka na novou knihu Petra Samojského, deníkovou románovou fikci na pozadí dějin českého unitářství, byla převzata ze stránek www.unitaria.cz

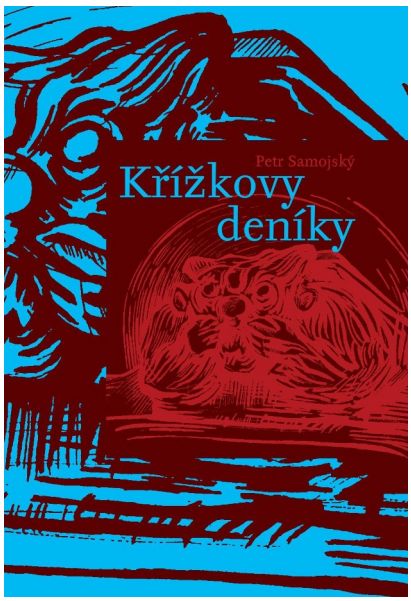

Vážení přátelé,

Předkládáme Vám „Novoročního“ Poutníka.

Děkujeme všem, kdo naši obec podporují.

Přejeme Vám do Nového roku
požehnání ke zdraví i všemu konání!

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.
(Áronské požehnání, Genesis 6/23-26)

Šťastny ať jsou všechny bytosti!

NAŠE NOVÉ SÍDLO

Obec Unitářů v Brně
Milady Horákové 13
602 00 BRNO

Sídlíme v budově Finesta naproti tramvajové zastávce „Náměstí 28. října“, ve druhém podlaží v místnosti 213.

Bankovní spojení
naše číslo účtu zůstává stejné:
1347674359 / 0800
(platné v roce 2022)

Více informací a tipů se dozvíte na facebooku, na našich webových stránkách, nebo na stránkách Unitarie:

www.facebook.com/UnitariaBrno

brno.unitari.net

www.unitaria.cz

Můžete nám také napsat na mailovou adresu:

unitaria.brno@seznam.cz

Nebo navštívit blog unitářských duchovních:

pospolu.unitaria.cz

Vydává Obec unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná,
Bc. Daniel Novotný, Ing. Pavel Sedlák

Obsah článků se nemusí shodovat s názory redakce.

Elektronická tiskovina.